

**İSVİÇRE FEDERAL MAHKEMESİ'NİN GÜVEN
SORUMLULUĞUNUN TÂBİ OLDUĞU ZAMANAŞIMI SÜRESİNE
İLİŞKİN 13.5.2008 TARİHLİ (BGE 134 III 390) KARARI**

**THE DECISION OF THE SWISS FEDERAL COURT (BGE 134 III
390) DATED 13.5.2008 REGARDING THE LIMITATION OF TRUST
RESPONSIBILITY**

Fahri Erdem KAŞAK*

Karar Başlığı

134 III 390

İsviçre Federal Mahkemesi Birinci Hukuk Dairesi'nin X. A.Ş.'nin Y. A.Ş. ve A.'ya karşı olan davasında verdiği karardan çıkarılmıştır. (13 Mayıs 2008 tarih ve 4A_499/2007)

ÖZET

Güven Sorumluluğu; Zamanaşımı.

Güven sorumluluğuna ilişkin talepler OR Art. 60'daki zamanaşımı süresine tâbidir. (E.4)

BGE 134 III 390 s. 390

A. 1. davalı Y. A.Ş., inceleme, danışmanlık ve yediemin ile bununla doğrudan veya dolaylı olarak bağlantılı olan görevleri ve faaliyetleri devralmayı ve yerine getirmeyi amaçlayan bir anonim şirkettir.

BGE 134 III 390 s. 391

Y. A.Ş., Z A.Ş. ile birleşmiş, bu husus D. Spor Kulübü'nün denetim kurulunca da ana tüzüğe uygun görülmüştür. 2. davalı A. ise D. Spor Kulübü'nün daha önce finans müdürlüğünü yürütmüştür.

X. A.Ş. (davacı), 2000'li yılların ortalarından beri D. Spor Kulübü'nün ana sponsorudur. 2001 yılında D. Spor Kulübü için yeni bir kulüp başkanı aranmış ve davacının yegâne yönetim kurulu üyesi olan E., resmi olarak bu

* Gazi Üniversitesi Hukuk Fakültesi Medenî Hukuk Anabilim Dalı Araştırma Görevlisi.

göreve gelmiştir. 11 Eylül 2001’de E., başkan seçilmiştir. 2002 İlkbaharında D. Spor Kulübü, yaşadığı büyük finansal sorunlara ve başarısızlığa uğrayan konkordato işlemlerine rağmen 2002/2003 sezonunda Challenge Lig’e katılım için gerekli lisansı almayı başarmıştır. Şubat 2003’te konkordato işlemleri yeniden denenmiş, bunun sonucunda bir konkordato sözleşmesi yapılmış, sözleşme yetkili tek hâkim tarafından Temmuz 2003’te onaylanmış ve sözleşmenin bağlayıcı olduğu ilân edilmiştir.

X. A.Ş., sonuç olarak, D. Spor Kulübü’nün başkanı olması sebebiyle E.’den kulübün finansal durumu hakkında ayrıntılı bilgi talep etmiştir. 1. ve 2. davalı (*bundan böyle davalılar olarak anılmıştır*) tarafından –özellikle yeniden gözden geçirilen 30 Temmuz 2001 tarihli bilanço ve gelir gider tablosu sebebiyle– kulübün borçlarının 200.000 İsviçre Frangı tutarında – fakat maksimum 500.000 İsviçre Frangı– olduğu başkana garanti edildiğinden başkan, kulübün başkanlığına seçilmesinden önce ya da sonra doğrudan doğruya davacı adına davacının D. Spor Kulübü’nün borçlarını en azından 2002/2003 sezonuna kadar ödeyeceğini ve Challenge Lig Lisansı’nın alınabilmesi için çaba göstereceğini vaat etmiştir. Bununla beraber Şubat 2002 sonunda D. Spor Kulübü’nün yaklaşık 1.800.000 İsviçre Frangı tutarında borcunun bulunduğu anlaşılmıştır. Sonuç olarak ödeme sözüyle bağlı olan davacının, çeşitli masrafları karşılaması gerekmiştir. Davacı, yaptığı ödemeleri D. Spor Kulübü’nün kötü finansal durumu hakkında kendisini yanılttıkları için davalılardan geri talep etmiştir. Eğer finansal durum doğru bir şekilde tespit edilmiş olsaydı E. hiçbir şekilde başkanlığa seçilmesini istemez ve davacı da hiçbir ödeme taahhüdünde bulunmazdı. Her iki davalı da her türlü sorumluluğa itiraz etmiş ve zamanaşımını def’ini ileri sürmüşlerdir.

BGE 134 III 390 s. 392

B. Davacı tarafından davalılar aleyhine 1.200.000 İsviçre Frangı’nın 7 Temmuz 2003 tarihinden itibaren işleyecek %5 oranındaki faiziyle birlikte ödenmesi talebine ilişkin dava, Zürih Kantonu Ticaret Mahkemesi tarafından 12 Ekim 2007 tarihli kararla reddedilmiştir.

C. Ticaret mahkemesinin kararına karşı davacı, Federal Mahkeme Hukuk Dairesi’ne başvurmuştur. Davacı, Ticaret Mahkemesi kararının bozulmasını ve davasının kabul edilmesini talep etmiştir. Davalılar, dilekçelerinde davanın reddedilmesini ve masrafların davacı tarafından karşılanmasını talep etmişlerdir. İlk derece mahkemesi, bu hususta görüş belirtmemiştir.

Federal Mahkeme, aşağıda açıklandığı üzere davayı reddetmiştir.

Gerekçeler

Gerekçelerden Alıntılar:

4. Davacı tarafından ileri sürülen ve güven sorumluluğuna (*Art. 2 ZGB*) veya haksız fiile (*Art. 41 OR*) dayanan talepler, davalılarca kabul görmemiştir. Ayrıca davalılar zamanaşımı def'inde bulunmuşlardır. İlk derece mahkemesi, bu nedenle –somut olayda esasen güven sorumluluğundan yola çıkılıp çıkılmadığına değinmeksizin– her şeyden önce zamanaşımı sorununu incelemiş ve güven sorumluluğuna ilişkin taleplerin *Art. 60 OR* hükmüne tâbi olduğunu zikretmiştir. Buna uygun olarak ilk derece mahkemesi, davacı tarafından ileri sürülen bütün taleplerin –bunların güven sorumluluğundan ya da haksız fiilden doğduğuna değinmeksizin– zamanaşımına uğradığı gerekçesiyle davayı reddetmiştir.

4.1 Davacı buna karşı ilk olarak güven sorumluluğuna *Art. 127 OR* hükmündeki on yıllık zamanaşımı süresi uygulanmayacaksa *Art. 760/2 OR* hükmündeki beş yıllık sürenin kıyasen uygulanması gerektiğini belirterek itiraz etmiştir. Güven sorumluluğunun bir sözleşme ilişkisine hukukî açıdan ne kadar yakın olduğunun belirtildiği özgün bir karardan yola çıkan davacı, güven sorumluluğunun sözleşme sorumluluğu ile eş tutulmasının gerekli olduğunu ileri sürmüştür. Sözleşme hukukuna olan hukukî yakınlık bakımından haksız fiil hükümlerinin uygulanması yasaya aykırı olacaktır. İlk derece mahkemesi, *Art. 127 OR* hükmünü somut olaya uygulanamaz olarak değerlendirerek federal hukuka aykırı hareket etmiştir. Anılan hükmün uygulanabilirliği, esasen hükmün lafzından da çıkarılabilir. *Art. 60 OR* hükmü, güven sorumluluğunu kapsamadığı ve federal medenî hukuk da buna hiçbir istisna getirmediği için, *Art. 127 OR* hükmündeki on yıllık süre kuralın ve genel hükmün unsurları bakımından uygulama alanı bulur.

BGE 134 III 390 s. 393

Diğer yandan güven sorumluluğu, *Art. 41 vd. OR* hükümlerine değil, *Art. 60 OR* hükmüne tâbidir.

4.2 1. davalı, bu iddialara karşı ilk derece mahkemesinin ayrıntılı ve ikna edici bir gerekçe ile sonuca ulaştığını, buna göre güven sorumluluğunun bir sözleşme ilişkisinde olduğu gibi iki kişinin amaçlanmış bir şekilde bir araya gelmesinden kaynaklanmadığını, aksine hukukî açıdan haksız fiile yakın olarak yerleştirilmesinin gerektiğini ileri sürmüştür. İlk derece mahkemesinin gerekçesi, Federal Mahkeme'nin uyandırılan ve boşa çıkarılan güven nedeniyle sorumluluğun katı şartlara bağlandığı içtihatları ile de örtüşmektedir. Buna

uygun olarak sözleşme öncesi ilişkiye benzeyen ve güven sorumluluğunun temelinde bulunan hukukî değer, zamanaşımı bakımından da bir sözleşme ilişkisi gibi koruma görmemelidir.

Aynı şekilde 2. davalı da güven sorumluluğunda Art. 60 OR hükmüne göre haksız fiil zamanaşımı süresinin uygulanmasının gerektiğini belirtmiş ve diğer hususlarda ilk derece mahkemesinin açıklamalarına yollama yapmıştır.

4.3 Federal Mahkeme, güven sorumluluğundan doğan taleplerin on yıllık zamanaşımı süresine mi (*Art. 127 OR*), yoksa bir yıllık haksız fiil zamanaşımı süresine mi (*Art. 60 OR*) tâbi olacağına bugüne kadar karar vermemiştir. Buna rağmen, ilk derece mahkemesi güven sorumluluğunun fiilen mevcut olduğu bir somut olaydan yola çıkılıp çıkılmadığının ancak zamanaşımı meselesinin incelenmesinden sonra dikkate alınabileceği gerekçesiyle davayı reddettiği için, davacının –güven sorumluluğundan veya haksız fiilden doğup doğmadığı önem taşımaksızın– bütün taleplerinin Art. 60 OR hükmüne göre zamanaşımına uğrayacağı müphemdir.

4.3.1 Güven sorumluluğunun tâbi olacağı zamanaşımı süresi hakkında öğretide farklı görüşler ileri sürülmüştür. Bir görüş, Art. 127 OR hükmündeki zamanaşımı süresini sorunun özüne uygun görmektedir (*GAUCH/SCHLUEP/SCHMID/REY, Schweizerisches Obligationenrecht, Allgemeiner Teil, Bd. I, 8. Aufl., Zürich 2003, Rz. 982l; PETER LOSER, Die Vertrauenshaftung im schweizerischen Schuldrecht, Bern 2006, Rz. 1124 vd.; DÄPPEN, Basler Kommentar, N. 4a zu Art. 60 OR; EUGEN BUCHER, Vertrauenshaftung: Was?*

BGE 134 III 390 s. 394

*Woher? Wohin?, in: Richterliche Rechtsfortbildung in Theorie und Praxis, Festschrift für Hans Peter Walter, Bern 2005, S. 259; HANS PETER WALTER, Vertrauenshaftung: Unkraut oder Blume im Garten des Rechts-, in: ZSR 20/2001 I S. 99; PICHONNAZ, Commentaire romand, N. 22 zu Art. 127 OR; THÉVENOZ, Commentaire romand, N. 29 zu Art. 97-109 OR; JÖRG SCHMID, Vertrauenshaftung bei Formungültigkeit, in: Richterliche Rechtsfortbildung [...], a.g.e., S. 423; MOSER/BERGER, Vertrauenshaftung auch im Bankgeschäft - zur Haftungsgrundlage und zu den Grenzen von Aufklärungspflichten, in: AJP 1999 S. 545). Diğer görüş ise Art. 60 OR hükmündeki haksız fiil zamanaşımı süresini savunmaktadır (*BAUMANN, Zürcher Kommentar, N. 191 und 229 zu Art. 2 ZGB; PIERRE TERCIER, Abus de confiance?, in: La responsabilité fondée sur la confiance/**

Vertrauenshaftung, Journée de la responsabilité civile 2000, Zürich 2001, S. 75; WERRO, Commentaire romand, N. 6 zu Art. 60 OR; SYLVAIN MARCHAND, Un ornithorynque juridique, in: La responsabilité [...], a.g.e., Zürich 2001, S. 174; VITO ROBERTO, Schweizerisches Haftpflichtrecht, Zürich 2002, Rz. 289 f.).

On yıllık zamanaşımı süresini savunanlar, görüşlerinin uygulanabilirliğini diğer hususların yanında Art. 127 OR hükmünün lafzına dayandırmaktadır, zira özel yasal hükümlerin bulunmaması hâlinde on yıllık zamanaşımı süresi yasal kural olarak uygulama alanı bulur. Ayrıca zamanaşımı ya da hak düşürücü süre yoluyla hak kaybının yalnızca açık pozitif hukukî temellere dayanabileceği de dikkate alınmalıdır (*BUCHER, a.g.e., S. 259*). Pozitif hukuka göre yalnızca bir yıllık süre (*Art. 60 OR*) ve on yıllık süre (*Art. 127 OR*) hususunda bir seçim yapılması söz konusu olduğunda uzun sürenin tercih edilmesi gerektiği ileri sürülmektedir. Bu çözüm için özel hukuk bakımından zamanaşımının, bir defa meydana gelmiş hukukî ilişkilerin karakteristik istikrarını ve devamlılığını akamete uğrattığı ve en geniş anlamda zamanaşımının hakkı kaybettirici bir etki doğurmaya yakın olduğu da ifade edilmelidir. Zamanaşımı kurumunun istisnâ karakteri bakımından kısa bir zamanaşımı süresi ancak zorunlu olduğu hâllerde uygulama alanı bulmalıdır. Bu gereklilik, tipik tesadüfî ilişkilerde tarihî kanunkoyucunun dikkatini çekmiş görünmektedir; hukukî işlemdekine benzer özel bir bağlantının söz konusu olduğu güven nedeniyle sorumlulukta ise böyle bir zorunluluk yoktur (*LOSER, a.g.e., S. 1125*).

Art. 60 OR kapsamında kısa zamanaşımı süresini savunanlar ise buna karşın güven sorumluluğunun ne genel davranış yükümlülüklerinin ihlâlîne ne de akdî yükümlülüklerle dayandığına işaret etmektedir.

BGE 134 III 390 s. 395

Bu tazminat yükümlülüğünün hangi sorumluluk sebebine girdiğine ilişkin sorun, kendine özgüdür ve her türlü sorumluluk sebebinden ayrı tutularak çözülebilir, bununla birlikte zamanaşımı bakımından Art. 60 OR uyarınca bir yıllık süre uygundur (*TERCIER, a.g.e., S. 75; BAUMANN, a.g.e., N. 191 ve 229 zu Art. 2 ZGB*).

Buna karşılık öğretilerdeki diğer görüşler, sorumluluk sebebi bakımından somut olaya göre farklı bir değerlendirme yapılabileceğini (*REY, Ausservertragliches Haftpflichtrecht, 4. Aufl., Zürich 2008, Rz. 37a; HAUSHEER/JAUN, Die Einleitungsartikel des ZGB, Bern 2003, N. 86 zu Art.*

2 ZGB) veya ihlâl edilen koruma yükümlülüğünün çok sayıda bilinmeyen kişiyi kapsadığı hâllerde genel ya da belirli bir kişi çevresiyle sınırlanabilecek hâllerde ise özel olup olmamasına göre yeknesak şekilde haksız fiile veya akdî ilkelere tâbi tutulabileceğini öne sürmektedir (*CHRISTINE CHAPPUIS, Les règles de la bonne foi entre contrat et délit, in: Pacte, convention, contrat, Festschrift für Bruno Schmidlin, Basel/Frankfurt a.M. 1998, S. 242*).

4.3.2 Uyandırılan güven nedeniyle sorumluluk, sözleşme ile haksız fiil arasında bir yere yerleştirilebilir. Bu sorumluluk, culpa in contrahendo sorumluluğu üst kavramı altında ve diğer makul menfaatlerle eş tutulan yanlış bilgi verilmesi nedeniyle sorumluluk gibi tipik gruplarla birlikte değerlendirilir (*BGE 130 III 345 E. 2.1; BGE 121 III 350E. 6c S. 355; BGE 120 II 331 E. 5a S. 336-337*). Federal Mahkeme içtihatlarına göre güven sorumluluğu, taraflar arasında dürüstlük kuralından (*Art. 2 ZGB*) doğan koruma ve aydınlatma yükümlülüğünden çıkarılan “hukukî özel bir bağlantı”nın varlığı hâlinde söz konusu olabilir (*BGE 130 III 345 E. 2.2 S. 349; BGE 120 II 331 E. 5a S. 336*).

Güven sorumluluğunda sözleşme ile haksız fiil arasında yer alan bağımsız bir sorumluluk sebebi söz konusu olduğundan –kanunda düzenlenmemiş– bu kurumun hukukî niteliği sorunu uygulanacak zamanaşımı süresi bakımından hedefe ulaştırıcı değildir (*BUCHER, a.g.e., S. 244; karşılaştırınız SCHÖNENBERGER/JÄGGI, Zürcher Kommentar, N. 595 zu Art. 1 OR*). Yeni içtihatlarda (*BGE 130 III 345 E. 2.1; BGE 121 III 350 E. 6c S. 355; BGE 120 II 331 E. 5a S. 336*) güven sorumluluğunun görünüm şekli olarak değerlendirilen culpa sorumluluğu çerçevesinde de Federal Mahkeme, bir zamandan beri hukukî nitelik bakımından herhangi bir tespit yapmamaktadır (*BGE 121 III 350 E. 6c S. 354-355; BGE 108 II 419 E. 5 S. 422; BGE 101 II 266 E. 4c S. 269*).

BGE 134 III 390 s. 396

Bununla birlikte istikrarlı içtihatlar da culpa in contrahendodan doğan taleplerin zamanaşımına Art. 60 OR hükmünün uygulanabileceğinden hareket etmektedir (*BGE 121 III 350E. 6c S. 354-355; BGE 108 II 419 E. 5 S. 422; BGE 101 II 266 E. 4c S. 269-270*). Bu görüş esasen, sözleşme görüşmeleri yürüten bir tarafın Art. 127 OR çerçevesinde on yıllık süre boyunca tazminat taleplerine maruz bırakılmasının hukukî güvenlik düşüncesine aykırı düşeceği gerekçesine dayandırılmaktadır. Bununla birlikte culpa in contrahendodan doğan talepler için uygun bir süre düzenlenmelidir. Art. 60 OR'deki zamanaşımı hükmü, tarafların menfaatleri bakımından adil olur. Böylelikle

zarara uğrayanın bir taraftan Art. 60 OR hükmündeki bir yıllık süre içerisinde dava açması ya da diğer bir şekilde –özellikle icra takibinde– zamanaşımı süresini kesmesi beklenebilir. Buna karşın zarara uğrayanın zararı ve zarar veren kişiyi bilmesi hâlinde, diğer tarafın aşırı uzun bir süre boyunca taleplerle karşı karşıya kalması ise beklenemezdir (*BGE 101 II 266 E. 4c S. 269*).

Bu içtihat, öğretinin önemli bir kısmı tarafından şu an için de eleştirilmektedir (*BUCHER, Basler Kommentar, N. 94 zu Art. 1 OR; BUCHER, Schweizerisches Obligationenrecht, Allgemeiner Teil, 2. Aufl., Zürich 1988, S. 287-288; GAUCH/SCHLUEP/SCHMID/REY, a.g.e., Rz. 971-972; ENGEL, Traité des obligations en droit suisse, 2. Aufl., Bern 1997, S. 753; KRAMER, Berner Kommentar, N. 141 der Allg. Einleitung in das Schweizerische OR; BERTI, Zürcher Kommentar, N. 38 vd. zu Art. 127 OR; WIEGAND, Basler Kommentar, N. II der Einleitung zu Art. 97-109 OR; DÄPPEN, Basler Kommentar, N. 4 zu Art. 60 OR; PICHONNAZ, a.g.e., N. 22 zu Art. 127 OR; THÉVENOZ, a.g.e., N. 29 zu Art. 97-109 OR; NIKLAUS LÜCHINGER, Die Verjährung von Ansprüchen aus culpa in contrahendo, SJZ 102/2006 S. 197 vd.; HANS-ULRICH BRUNNER, Die Anwendung deliktsrechtlicher Regeln auf die Vertragshaftung, Diss. Freiburg 1991, Rz. 625 vd.; GUHL/KOLLER/SCHNYDER/DRUEY, Das Schweizerische Obligationenrecht, 9. Aufl., Zürich 2000, § 13 N. 6). Art. 127 OR hükmünün uygulanabilirliğini culpa in contrahendonun (*akdî kabul edilen*) hukukî niteliği ile bağdaştıramayan görüşler, esasen bununla ilgili olarak hukukî menfaatlerin zamanaşımı yoluyla yitirilmesinin ancak açık, bariz ve hakkı kullanacak kişiler tarafından tereddütsüz olarak bilinebilen hukukî temellere dayanması gerektiğini ileri sürmektedir. Art. 127 OR hükmünün lafzına binaen culpa in contrahendodan doğan talep, açıkça haksız fiil sorumluluğu kapsamında değerlendirilemeyeceği için, on yıllık genel zamanaşımı süresine tâbi olmalıdır.*

BGE 134 III 390 s. 397

Bu nedenle Art. 60 OR hükmündeki bir yıllık süre çok kısa görülmektedir (çok sayıdaki eserin yerine: *BUCHER, Basler Kommentar, N. 94 zu Art. 1 OR; BUCHER, Schweizerisches Obligationenrecht, Allgemeiner Teil, S. 287-288*).

Öğretide ileri sürülen eleştirileri bilmesine rağmen Federal Mahkeme, içtihadını şu an için de devam ettirmektedir (*BGE 121 III 350 E. 6c S. 354-355; Urteile 4C.409/2005 vom 21. März 2006, E. 3.1, SJ 2006 I S. 437; 4C.354/2004 vom 9. November 2005, E. 2.3*). Art. 60 OR hükmündeki bir yıllık

zamanaşımı süresini savunanların bu hususa ilişkin olarak ileri sürdükleri gibi culpa in contrahendo kendine özgü bir sorumluluk hâli söz konusudur ve bu sorumluluk hâli, barındırdığı özel ilişkiye zamanaşımı sorununu da içerecek uygun yasal bir düzenlemeye, yani isabetli bir şekilde kendi hukukî durumuna tâbi olmalıdır (*BAUMANN, a.g.e., N. 189-190 zu Art. 2 ZGB*). Federal Mahkeme içtihadı, culpa in contrahendo sorumluluğunun hukukî işlem güvenliğinin korunmasına hizmet etmesine yardımcı olmuş; ancak bu korumanın aşırı bir zaman dilimine genişletilmesi suretiyle hukukî işlem güvenliğinin zarara uğratılmasına da izin vermemiştir. Hukukî işlem güvenliği bu nedenle büyük önem arz etmektedir, zira mevcut içtihattan sapmayı gerektirecek hiçbir neden bulunmamaktadır (*sonuç itibariyle BAUMANN, a.g.e., N. 190-191 zu Art. 2 ZGB; WERRO, a.g.e., N. 6 zu Art. 60 OR; TERCIER, a.g.e., S. 75; MARCHAND, a.g.e., S. 174; STEPHAN HARTMANN, Die vorvertraglichen Informationspflichten und ihre Verletzung, Diss. Freiburg 2001, Rz. 314; NICOLAS KUONEN, La responsabilité précontractuelle, Diss. Freiburg, Zürich 2007, Rz. 1709-1710; BREHM, Berner Kommentar, N. 12c zu Art. 60 OR; VITO ROBERTO, a.g.e., Rz. 569; karşılaştırınız SPIRO, Die Begrenzung privater Rechte durch Verjährungs-, Verwirkungs- und Fatalefristen, Bern 1975, S. 706; SPIRO, Die Haftung für Abschluss- und Verhandlungsgelhilfen, in: ZSR 105/1986 I S. 645; HANS MERZ, Vertrag und Vertragsschluss, 2. Aufl., Freiburg 1992, Rz. 153; MERZ, Die privatrechtliche Rechtsprechung des Bundesgerichts im Jahre 1975, in: ZBJV 113/1977 S. 183-184; PAUL PIOTET, La culpa in contrahendo aujourd'hui, in: SJZ 77/1981 S. 242; PIOTET, Culpa in contrahendo, Bern 1963, S. 63; KELLER/SCHÖBI, Das Schweizerische Schuldrecht, Bd. I, Basel/Frankfurt a.M. 1988, S. 44; SCHÖNENBERGER/JÄGGI, a.g.e., N. 595 zu Art. 1 OR*).

4.3.3 Bu ilkeler, yalnızca culpa in contrahendo sorumluluğu için değil, aynı zamanda genel olarak güven sorumluluğu için de geçerlidir.

BGE 134 III 390 s. 398

Bu sorumluluk sebebinde yasayla düzenlenmiş değil, içtihat yoluyla geliştirilmiş ve kanunkoyucu tarafından Art. 127 OR'de öngörülen genel zamanaşımı hükmünün incelenmeden uygulanamayacağı bir hukukî kurum söz konusudur.

Federal Mahkeme her defasında güven sorumluluğunun hiçbir şekilde herkese karşı yöneltilebilecek bir sorumluluk olmadığını ve bu sorumluluk sebebinin kabul edilmesinin sözleşme kurumunun içinin boşaltılmasına yol

açmaması gerektiğini vurgulamıştır (*BGE 133 III 449 E. 4.1; BGE 130 III 345 E. 3.2 S. 353*). Bu nedenle Federal Mahkeme, uyandırılan güven nedeniyle sorumluluğu sıkı şartlara bağlamıştır (*BGE 133 III 449 E. 4.1 S. 451; BGE 124 III 297 E. 6a S. 303; BGE 121 III 350 E. 6c S. 355; BGE 120 II 331 E. 5a S. 336*). Hukukî güvenlik, güven sorumluluğunun ne bir sözleşme yükümlülüğünün ihlâline ne de genel yasak ve emirlere karşı bir ihlâl teşkil etmesine haksız bir şekilde genişletilmesinden zaman bakımından da kaçınmayı gerektirir. Bu bakış açısı altında, ayrıca zamanaşımı sorununun münferit olaya özgün bir şekilde karara bağlanması –somut olayda bir sözleşme ilişkisine hukukî bir yakınlığın söz konusu olup olmamasından yola çıkılmasına göre– davacı ve öğretideki çeşitli görüşler tarafından ileri sürüldüğü gibi haklı görülemez. Somut olayın tüm şartlarına göre (*BGE 130 III 345 E. 2.2 S. 350 f.; BGE 120 II 331 E. 5a S. 337*) dürüstlük kuralından (*Art. 2 ZGB*) çıkarılan davranış yükümlülüklerinin şekline ve kapsamına göre karar verilmesi talebi, –sürenin dolmasından dolayı bununla bağlantılı ispat zorlukları göz önünde tutularak– bu tip taleplerin kısa bir zaman içerisinde açıklığa kavuşturulmasını gerekli kılar. Hukukî güvenlik nedeniyle tarafların, güven sorumluluğundan doğan olası sorumluluk taleplerine karşı on yıl boyunca maruz bırakılması kabul edilemez. Bununla birlikte güven sorumluluğundan doğan talepler, zarara uğrayanın zararın meydana geldiğini ve tazminatla yükümlü kişiyi öğrendiği andan itibaren uygun bir süre içerisinde ileri sürülmelidir. Güven sorumluluğundan doğan talepler Art. 60 OR hükmüne göre zamanaşımına uğrar.

BOŞ